

РЕШЕНИЕ

№ 4144

гр. Варна, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислава Йорданова

при участието на секретаря Веселина Д. Георгиева
като разглежда докладваното от Десислава Йорданова Гражданско дело №
20233110106975 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от С. А. Д. срещу „ЕОС Матрикс“ ЕООД, с която са предявени отрицателни установителни искове за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника

- осн. чл.439 ГПК - сума в размер на 5 139,34 лв., представляваща сбора от неизплатени главница от 5 115 лв. по договор за кредит за текущо потребление, сключен с „Банка ДСК“ ЕООД на 24.02.2011 г., вземането по който е прехвърлено с договор за цесия на ответника и законна лихва върху същата от 24,34 лв. за периода 12.06.2023г. - 27.06.2023г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.01.2014 г., въз основа на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. 990/2014 г. по описа на ВРС, които суми са предмет на изпълнение по изп.д. № 24/2018г. по описа на ЧСИ С. К.-Д.,

- на осн. чл.124 ГПК- сума в размер на 2 080,80 лв., представляваща задължение договор за издаване и обслужване на кредитна карта, сключен с „Банка ДСК“ ЕАД на 17.01.2012г., вземането на който е прехвърлено с договор за цесия на ответника.

По по отношение на иска по чл. 439 ГПК: в исковата молба се поддържа, че е издаден изпълнителен лист от 28.01.2014 г. по гр.д. 990/2014 г. на ВРС срещу ищеца, вземанията по който са предмет на посоченото изпълнително дело, като от удостоверение за размера на дълга от 13.06.2023 г., издадено от ЧСИ се установява, че именно сумата от 5139,34 лв. е незаплатена в хода на принудителното изпълнение. Счита, че договорите за цесия между „Банка ДСК“ АД и ответника са нищожни, поради противоречие със закона. Поддържа, че вземането е погасено и по давност с изтичане на 5-годишен срок, считано от влизане в сила на заповедта за изпълнение от 27.01.2014 г. по гр.д. 990/2014 г. на ВРС.

По отношение на иска по чл.124 ГПК: поддържа, че ищецът е узнал за тази сума от разговор с представител на ответника, като с оглед обстоятелството, че сумата се претендира от ответника извънсъдебно има интерес от иска. Поддържа, че не е уведомяван за договор за цесия за такава сума. Оспорва да е подписвал договора от който това задължение произвотча- договор за издаване и обслужване на кредитна карта от 17.01.2012 г. Оспорва вземането и като погасено по давност.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който я оспорва. Сочи се, по отношение на вземането основано на договор за кредит за текущо потребление, че цесията, с която то е прехвърлено на ответника е съобщена на ищеца, като уведомление се съдържа в ПДИ от 17.01.2018 г., изпратена на ищеца по изп.д.

24/2018 г. по описа на ЧСИ Данова, образувано въз основа на изп. Лист по ч.гр.д. 990/2014 г. по описа на ВРС. Счита, че не са нарушени разпоредбите на чл.26 ЗПК. На следващо място, излага, че в хода на изп. дело е събрана сумата от 13 195,13 лв., като вискателя още с молбата за образуване е поискал извършването на изпълнителни действия, предприети от ЧСИ.

По отношение на иска касаещ задължение по кредитна карта от 17.01.2012 г. се сочи, че това вземане не е предмет на претенция от ответника, не са предприемани действия по събирането му, ответника не разполага с изпълнителен титул спрямо ищеца и за последния не е налице правен интерес от водене на производството, поради което производството е недопустимо. Ако претенцията се разгледа по същество – признава, че ищецът не дължи тази сума на ответника и иска да не бъде натоварван с разносните по него.

Варненския районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Предявени са 1. Отрицателен установителен иск по 439 ГПК и 2. Отрицателен установителен иск по чл.124 ГПК

И по двата иска в доказателствена тежест на ищеца е да установи единствено правния си интерес от търсената искова защита.

По иска по чл.439 ГПК

По иска по чл.439 ГПК: В тежест на ответната страна е да установи, че в нейна полза съществува изискуемо вземане – че е титуляр на вземането, което е придобил въз основа на договор за цесия с „ОТП Факторинг“ ЕАД от 30.10.2017 г., настъпването на такива факти, водещи до прекъсване на давността за вземането чрез предприемане от негова страна на действия вкл. в хода на изп. производство прекъсващи давността.

По твърденията за нищожност на договора за цесия между „Банка ДСК“ АД и „ЕОС Матрикс“ ЕООД

По делото е представен договор за кредит за текущо потребление от 24.02.2011 г., сключен между С. Д. /кредитополучател/ и „Банка ДСК“ ЕАД /кредитор/, с който банката е отпуснала на ищеца кредит от 10000 лв. за срок от 120 месеца. В договора е посочено, че неразделна част от него са ОУ, които кредитополучателя е получил и приема с подписване на договора за кредит. Представени са приложимите ОУ в чл.23 от които е посочено, че кредиторът има право да прехвърли на трето лице правата си по договора за кредит.

Към исквата молба е приложено писмо от „Банка ДСК“ АД до ищеца от 23.12.2022 г., с което Д. бива уведомен, че с договор за цесия от 31.07.2014 г. банката е прехвърлила вземането си към него по договор за кредит от 24.02.2011 г. на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, на което е и предоставил относимите документи.

Като част от изпълнително дело изп. дело 24/2018 г. по описа на ЧСИ Станимира Костова е представен договор за продажба на вземания от 30.10.2017 г. между „ОТП Факторинг България“ ЕАД /продавач/ и „ЕОС Матрикс“ ЕООД /купувач/, видно от описа към konto под номер 451493 фигурира и вземането на прехвърлителя към ищеца по договора за кредит от 24.02.2011 г. с размер на дълга от 13495,42 лв. към 30.10.2017г..

Представено е пълномощно от представител на „ОТП Факторинг България“ ЕАД в полза на „ЕОС Матрикс“ ЕООД за уведомяване на длъжниците, чиито задължения са прехвърлени с договора за цесия от 30.10.2017 г.

Представено е уведомление по чл.99, ал.3 ЗЗД от „ОТП Факторинг България“ ЕАД до ищеца за прехвърляне на вземането по договора за кредит от 24.02.2011 г., сключен с „Банка ДСК“ ЕАД. На л.57 от изп. делото е представено писмо, от което се установява, че ищецът е уведомен на 11.07.2018 г. за цесията между „ОТП Факторинг България“ ЕАД и „ЕОС Матрикс“ ЕООД.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира за неоснователни доводите на ищеца за нищожност на договора за цесия, по силата на който банката е прехвърлила на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, а то от своя страна е прехвърлило на ответника вземанията по договора за кредит, поради нарушение на императивната норма на чл. 26, ал. 1 Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Съгласно цитираната разпоредба кредиторът може да прехвърли вземането си по договор за потребителски кредит на трето лице само ако това е предвидено в договора. В настоящата хипотеза такава клауза е договорена в т. 23 от Общи условия за предоставяне на кредити за текущо потребление на „Банка ДСК“ ЕАД, представляващи неразделна част от процесния договор и приложими към

възникналото между договарящите правоотношение. Кредитополучателят се е съгласил с Общите условия, вкл. с т. 23 от тях, поради което за кредитора е възникнало правото да цедира вземанията си по договора на трето лице. /Решение № 77 от 7.07.2022 г. на ВКС по т. д. № 1973/2020 г., I т. о., ТК/.

Неоснователен е довода на ищеца за неправомерност на клаузата за възможността за прехвърляне на вземането, уговорено в т.23 от ОУ към договора за кредит с „Банка ДСК“ АД. За да се определи една договорна клауза като "неправомерна" трябва да се установят следните предпоставки: 1/ клаузата да не е индивидуално уговорена; 2/ да е сключена в нарушение на принципа на добросъвестността; 3/ да създава значителна неправомерност между страните относно правата и задълженията – съществено и необосновано несъответствие между правата и задълженията на страните; 4/ да е сключена във вреда на потребителя. Дори и неиндивидуално уговорена, като част от ОУ, то не са налице останалите предпоставки, за да се възприеме клаузата за неправомерна. Уговорката е сключена в съответствие с изискването заложено в чл. 26 от ЗПК и не е в нарушение на принципа на добросъвестността, като не се създава несъответствие между правата и задълженията на страните, нито пък клаузата е във вреда на потребителя. / такъв извод и в Решение № 820 от 29.04.2021 г. на ОС - Варна по в. гр. д. № 666/2021г./

С оглед изложеното, съдът намира, че ответникът е материално легитимиран да претендира изпълнение по договора за банков кредит както от кредитополучателя съответно се явява и надлежен ответник в настоящото производство.

По твърденията за погасяване на задълженията по давност:

По делото е представен препис от изп. дело 24/2018 г. по описа на ЧСИ Станимира Костова –Данова, от който се установява следното:

Изп. дело е образувано по молба на ответника от 17.01.2018 г., въз основа на изп. лист, издаден на 27.01.2014 г. въз основа на заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК по гр.д. 990/2014 г. по описа на ВРС. Изпълнителният лист в полза на „Банка ДСК“ АД е издаден срещу Д. за общата сума от 9646,90 лв. по договор за кредит за текущо потребление от 24.02.2011 г. и договор за залог върху вземания от 24.02.2011 г., както и 622,35 ле. – съдебни разходи. Върху изпълнителния лист има множество отбелязвания за платени суми, считано от 13.07.2020 г. Отразени са плащания всеки месец за периода м.07.2021 г. до м.01.2022 г.; през м.03, м.05, 07, 08, 09, 10, 12.2022 г., както и от м.01 до м.05.2023г.

С молбата за образуване на изп. производство от вискателя са поискани изпращане на покана за доброволно изпълнение до длъжника, извършване на справки в БНБ, НОИ, и налагане на запови по банкови сметки, трудови възнаграждения, вземания или възбрана върху недвижимо имущество.

На 17.01.2018 г. съдебния изпълнител е изпратил запови съобщения до две банки, както и до осигурителя на длъжника. На 05.02.2018 г. по изп. дело е получено писмо от „Алианц Банк България“ АД, че длъжника има две банкови сметки, като по тях постъпва сума с основание „пенсия“. На 05.02.2018 г. е постъпило писмо от „Банка ДСК“ АД, че длъжника има една банкова сметка, която вече е заповирана. На 05.02.2018 г. е постъпило писмо от работодателя „Планекс инвест“ ООД, в което се сочи, че длъжника получава трудово възнаграждение под минималната работна заплата, поради което не могат да се правят удържки и съответно да се извърши плащане по изп. дело.

На 15.02.2018 г. е получено писмо от НОИ, в което е посочено, че Д. вече има запови по друго изп. дело, след преустановяване на удържките по което ще започне удържане на суми от пенсията по процесното изп. дело.

На 22.02.2018 г. на длъжника в изп. производство е връчена покана за доброволно изпълнение.

Със запови съобщение от 11.09.2019 г. ЧСИ Д. е наложила запови върху всички сметки на Д. в „Банка ДСК“ АД, като от банката на 24.09.2019 г. е получено съобщение, че заповиът е наложен по наличната сметка на длъжника, като по същата има и друг наложен запови /л.70 от изп.д./.

С писмо получено на 07.07.2020 г. съдебния изпълнител е информиран от НОИ, че във връзка с получено от института запови съобщение от 2018 г., Д. получава пенсия от 397,77 лв., като с оглед прилагане на чл.446, ал.1 ГПК ще започне удържане на сума от 310,01 лв. месечно, считано от м.07.2020 г./л.75 от изп. дело/. Н л.76 от изп.д. е бюджетно платежно нареждане от ТП на НОИ Варна по сметка на ЧСИ Д. за сума от 310,01 лв.- с

основание номера на изп. дело и че касае м.07.2020 г. Постъпилата сума е разпределена с протокол за разпределение от 13.07.2020г. вкл. и за част е платена на взыскателя.

След като ЧСИ Д уведомява ТП на НОИ Варна, че Д. получава едновременно пенсия и трудово възнаграждение, с писмо получено на 28.08.2020 г. съдебния изпълнител е уведомен от НОИ, че месечната удържка се увеличи до 338,05 лв.

Видно от материалите на л.99 и сл. от изп.д. месечно се е удържала сума от пенсията на Д., която е била разпределяна от ЧСИ Д.

С уведомление получено на 20.01.2021 г. по изп. дело, НОИ е информирал, че размера на удържката се променя на 431,23лв.

По искане на длъжника на 08.11.2022 г. му е предадена справка за размера на дълга.

При така установеното от фактическа страна за хода на изпълнителното дело, съдът намира, че иска по чл.439 от ГПК е неоснователен, доколкото давността не е изтекла тъй като е била многократно прекъсвана от предприето от взыскателя в хода на изп. дело действия по принудително изпълнение.

Съгласно чл. 439, ал. 1 ГПК длъжникът може да оспорва изпълнението чрез иск, който съобразно ал. 2 може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Предмет на отрицателния установителен иск е недължимостта на изпълняемото материално право, основана на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, т. е. недължимост на вземането, предмет на издадения изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнителното дело. Съответно на предмета на отрицателния установителен иск надлежно процесуално легитимирани страни в исковото производство са носителите на оспорваното материално право – длъжникът като ищец и взыскателят като ответник. Съгласно чл. 110 ЗЗД с изтичането на пет годишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Съгласно чл. 114 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

С Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. на ВКС по т. Д. № 3/2020 г., ОСГТК е прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. Д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

С оглед установяването на висиящност на изпълнителни дела между страните от 2016 г. и 2022г. г. приложение изцяло постановеното ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. Д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, при което действието на постановлението отпада.

В ТР № 2 от 26 юни 2015 г. по тълк. Д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, се приема, че погасителната давност в изпълнителното производство не спира, а се прекъсва многократно на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД.

Процесния изпълнителен лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл.417 ГПК.

Срещу издадената заповед за изпълнение не е подадено възражение по чл. 414 ГПК и тя е влязла в сила на основание чл.416, ал.1, предл. 1 ГПК. Настоящият съдебен състав счита, че при осъществяването на принудително изпълнение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, изпълняемото право е обложено в изпълнителна сила, която възниква в момента на изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК, в който случай съдът служебно издава изпълнителен лист. С влизането в сила на заповедта за изпълнение, се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години. Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл. 116, б. „а“ ЗЗД – целта на регламентираното в действащия ГПК заповедно производство е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора / така Решение № 100 от 20.06.2011 год. на ВКС по т. д. № 194/2010 год., II т. о., ТК, Решение № 131 от

23.06.2016 год. на ВКС по гр. д. №5140/2015 год., IV г. о., ГК./

Заповедта за изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителния лист са издадени на 27.01.2014г. Давността за вземането се прекъсва на основание чл. 116, б. „а“ ЗЗД с изтичане на срока за възражение и започва да тече нова давност, като в конкретния случай поканата за доброволно изпълнение, с която е връчена заповедта по чл. 417 ГПК / л.49 и л.50 от изп.дело/ е връчена на длъжника на 22.02.2018 г., т.е. на 08.03.2018г., когато е изтекъл двуседмичния срок за възражение / срокът е бил двуседмичен, тъй като се касае за период преди изменението на ГПК със ЗИД, ДВ бр. 100/2019г./

За да се уважи предявения иск, следва да се изведе извод дали в 5 годишен срок след 08.03.2018 г. ответникът е предприел действия по принудителното събиране на вземането, т.е. до 08.03.2023г.

В ТР по т. д. № 2/2013 на ОСТГК на ВКС е прието, че в изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способи, като бъдат осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

В конкретния случай и в приложение на цитираното тълкувателно решение, съдът намира, че с предприемане на действия по страна на вискателя и ЧСИ в хода на изп. дело давността е прекъсвана вкл. с налагане на заповест по банковата сметка на Д. в „Банка ДСК“ АД през м.09.2021 г., както и чрез ежемесечните удържки въз основа на заповест върху пенсията на длъжника от м. 07.2020 г. до м.05.2023г. С оглед прекъсването на давността, последната не е изтекла за процесната сума- 5 139,34 лв.

Искът следва да се отхвърли.

По иска по чл.124 ГПК

По иска по чл.124 ГПК: В тежест на ответната страна е да установи, че в нейна полза съществува изискуемо вземане – че е титуляр на вземането, което е придобил въз основа на договор за цесия с „ОТП Факторинг“ ЕАД от 30.10.2017 г., който от своя страна е придобил вземанията на основание Договор за цесия с „Банка ДСК“ АД, че е между „Банка ДСК“ АД и ответника е сключен валиден договор за кредит настъпването на такива факти, водещи до прекъсване на давността. Указано е на ответника, че не сочи доказателства за разпределените му в тежест факти.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите на ответника, с които се оспорва правният интерес на ищеца от предявяването на отрицателния установителен иск по чл. 124 ГПК.

Съгласно задължителните указания, дадени в т. 2 на Тълкувателно решение № 8/2012 г. на ОСТГК на ВКС налице е правен интерес от предявяване на установителен иск, когато конкретното засягане на правната сфера на ищеца изисква защита чрез установяване на правото със сила на пресъдено нещо, като в съответствие с диспозитивното начало в гражданския процес от волята на ищеца зависи да прецени от какъв вид и в какъв обем защита на засегнатото си материално право има нужда при възникналия правен спор.

Ищецът е представил отговор на ответника от 27.03.2023 г., в който по повод задълженията по договора за кредитна карта, сключен на 17.01.2012 г., задължението възлиза на 2080,80 лв. към 24.03.2023 г. Предложени са гъвкави варианти за погасяването на сумата. В откритото съдебно заседание е представен проект за споразумение между страните, подписано от представител на ответника, което касае уреждане на отношенията им вкл. по договора за кредит от 18.01.2023 г. С оглед тези писмени документи, изходящи от ответника, съдът намира, че той извънпроцесуално активно е претендирал вземането вкл. чрез предложение за разсрочването им. Следователно ищецът има правен интерес от предявяването на иска по чл. 124 ГПК за установяване на настъпилото погасяване на вземането.

При формиране на извод за допустимост на претенцията следва да се съобрази и становището на ВКС, според което действащия ГПК от 2007 г. защитава в по-голяма степен интереса на всеки от спорещите да поиска установяването на действителното правно положение със сила на пресъдено нещо. Длъжникът има интерес от иск за несъществуване на вземането и когато не е заплашен непосредствено от принуда (процесуална или извънпроцесуална), тъй като може да поиска решение при признание на иска. При действието на новия ГПК ответникът по предявен установителен иск не може да предизвика прекратяване на делото поради отсъствието на правен интерес у ищеца, тъй като ищецът има интерес да получи решение при признание на иска. /Определение № 338 от 18.07.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 209/2018 г., IV г. о., ГК/

При изложеното, съдът намира, че за ищеца съществува правен интерес от иска.

По основателността:

Ответникът не оспорва фактическите твърдения на ищеца вкл. в частта за наличие на договор за кредит, както и че вземането по същото е погасено по давност. Не се навеждат твърдения за спиране или прекъсване на давността.

Ответникът, въпреки дадените му указания не е ангажирал доказателства, както, че между „Банка ДСК“ АД и ищеца е сключен договор за кредит от 30.10.2017 г., както и че е придобил вземанията на основание Договор за цесия с „Банка ДСК“ АД. С отговора на исковата молба е признал че вземането е погасено по давност.

Искът следва да се уважи.

По разноските:

С оглед изхода на спора, право на разноски имат и двете страни- ищецът във връзка с уважения иск по чл.124 ГПК, а ответникът- по иска по чл.439 ГПК.

Ответникът не е направил искане за присъждане на разноски с отговора на исковата молба или със становището от 30.11.2023 г., поради което и такива не му се присъждат.

По отношение на разноски във връзка с иска по чл.124 ГПК ответникът поддържа, че не е дал повод за производството, поради което не следва да бъде ангажиран с разноски, което възражение съдът намира за неоснователно.

Предпоставките за недължимост на разноските по делото от ответника при уважаването на иска са регламентирани в разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК и същите са две: ответникът да не е дал повод за предявяване на иска и да го е признал. Тези предпоставки са кумулативни и следва да се преценяват във връзка с предмета на конкретното дело. Смисълът на разпоредбата е, че ответникът не трябва да се натоварва с разноски когато неговото поведение нито е обусловило предявяването на иска, нито в хода на производството са оспорени правата на ищеца. В случая не са налице предпоставките на чл. 78, ал. 2 ГПК. С извънсъдебното си поведение ответникът е дал повод за завеждането на иска, доколкото със своето становище от 27.03.2023 г. е посочил на ищеца, че има вземане от него в размер на 2080,80 лв., а с проекта на споразумение представено в о.с.з. е предложил на ищеца разсрочване на плащането – т.е. изразил е намеренията си за събиране на вземанията. Същевременно с отговора на исковата молба претенцията е оспорена като недопустима, поради което не е налице и следващата предпоставка по чл. 78, ал. 2 ГПК.

Ищецът е поискал присъждане на разноски и е представил доказателства за заплащане общо на такива в размер на 339,66 лв.- държавна такса и 500 лв.- адвокатско възнаграждение, заплащането на които се установява от представения на л.16 от делото договор за правна защита и съдействие, който в частта за плащането има характер на разписка. Въпреки, че в списъка по чл.80 ГПК ищецът е посочил адвокатско възнаграждение от 1000 лв., както и че в договора за правна защита е посочен такъв размер на уговореното

възнаграждение, съдът може да присъди само реално сторени разноски, а договорът служи за разписка само за отразените като платени в брой суми, а именно 500 лв. По делото липсват доказателства за заплащане на остатъка от уговореното възнаграждение / 500 лв./, доколкото в договора е уговорено, че хонорарът ще се плати на две равни части.

Доколкото в договора за правна защита между ищеца и неговия адвокат не е посочено какъв размер на уговореното възнаграждение се отнася за иска по чл.439 ГПК и какъв за този по чл.124 ГПК, съдът намира, че равни части от възнаграждението се дължат за представителство по всеки иск. От уговорките в договора не може да се изведе и извод платената сума от 500 лв. да се отнася само за представителство по единия иск, поради което съдът приема, че половината се отнася за всеки от исковете и на ищеца следва да се присъди адвокатско възнаграждение от 250 лв. На ищеца следва да се присъди и платената държавна такса върху иска за сумата от 2080,80 лв.- 83,23 лв. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски в общ размер на **333,23 лв.**

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. А. Д., ЕГН:*****, адрес: гр. Варна, *** срещу „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК:131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Малинова долина“, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ 4-6 иск за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника поради погасяване по давност, осн. чл.439 ГПК, сума в размер на 5 139,34 лв., представляваща сбора от неизплатени главница от 5 115 лв. по договор за кредит за текущо потребление, сключен с „Банка ДСК“ ЕООД на 24.02.2011 г., вземането по който е прехвърлено с договор за цесия на ответника и законна лихва върху същата от 24,34 лв. за периода 12.06.2023г. - 27.06.2023г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.01.2014 г., въз основа на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. 990/2014 г. по описа на ВРС, които суми са предмет на изпълнение по изп.д. № 24/2018г. по описа на ЧСИ С. К.-Д..

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че С. А. Д., ЕГН:*****, адрес: гр. Варна, *** **не дължи на** „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК:131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Малинова долина“, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ 4-6, на основание чл. 124 ГПК, сума в размер на 2 080,80 лв., представляваща задължение по договор за издаване и обслужване на кредитна карта, сключен с „Банка ДСК“ ЕАД на 17.01.2012г., вземането на който е прехвърлено с договор за цесия на ответника, поради погасяване по давност

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК:131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Малинова долина“, ул. „Рачо Петков-Казанджията“ 4-6 да заплати на С. А. Д., ЕГН:*****, адрес: гр. Варна, *** сумата от **333,23 лв. - разноски в съдебното производство**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____